

Sygn. akt II AKa 223/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Czecharowski (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SA – Rafał Kaniok

Protokolant: – sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Jerzego Mierzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2015 r.

sprawy Z. S. (1) s. S. i H. z d. B. ur. (...) w P.

oskarżonego z art. 258 § 2 k.k., (art. 4 § 1 k.k.) art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., (art. 4 § 1 k.k.) art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 5 marca 2015 r. sygn. akt XVIII K 67/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności;*
- 2. z opisu czynu przypisanego w pkt. I wyroku (pkt. 1 aktu oskarżenia) eliminuje stwierdzenie „o charakterze zbrojnym” grupy i kwalifikując ten czyn z art. 258 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;*
- 3. jako podstawę prawną wymiaru kary w pkt. III wyroku (pkt. 3 aktu oskarżenia) przyjmuje przepis art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;*

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. orzeka karę łączną 4 (cztery) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 29 maja 2014 r. do dnia 9 czerwca 2014 r.;

V. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. D. – Kancelaria Adwokacka (...) Spółka Cywilna w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł w tym 23% VAT za obronę z urzędu wykonywaną przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Oskarżony **Z. S. (1)** stanął pod zarzutami, iż:

1) w okresie od lutego 2004 do 10 lutego 2005 w W., Ł., S., T. (...), W., H., T., Z. i na terenie innych miejscowości brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na uczestniczeniu wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci marihuany, i znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, i tabletek ecstasy, dokonywaniu wymuszeń rozbójniczych, i popełnianiu innych przestępstw w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy czym W. B. (1) i Z. S. (1) biorąc udział w grupie o charakterze zbrojnym w okresie od kwietnia 2004 do 10 lutego 2005 wspólnie i w porozumieniu kierowali nią

tj. popełnienia czynu z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 258 § 2 k.k.

2) w okresie od maja 2004 do października 2004 w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, uczestniczył wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających w ten sposób, że kierowali nabywaniem przez J. B. (1) od A. J. oraz innych osób łącznie co najmniej 1200 gramów amfetaminy, 600 sztuk tabletek ecstasy, oraz łącznie 600 gramów marihuany, w celu późniejszego nieodpłatnego przekazywania tych narkotyków w uprzednio wyznaczonym miejscu i czasie nieustalonym osobom pośredniczącym w ich dostarczaniu na teren Z. (...) w Ł. do dalszej dystrybucji, przy czym Z. S. (1) czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia roku i 8 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w

W-wie z dnia 27 maja 2003 sygn. akt VIIIK 473/02 za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

tj. czynu z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

3) o to, że od kwietnia 2004 do czerwca 2004 w dacie bliżej nieustalonej w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, nakłonili J. B. (1) do tego, by współdziałając z J. J. (1) oraz nieustaloną osobą w ramach uzgodnionego podziału ról, stosując przemoc wzięli zakładnika w osobie A. S. (1) a następnie przetrzymując go w wybranym przez siebie miejscu, groźbą zamachu na jego życie, doprowadzili członków rodziny ww. pokrzywdzonego do wypłacenia okupu w kwocie około 100000 zł w zamian za uwolnienie A. S. (1) przy czym Z. S. (1) czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia roku i 7 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w W-wie z dnia 27 maja 2003 sygn. akt VIII K 473/02 za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

tj. czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 5 marca 2015 r.
(sygn. akt XVIII K 67/14):

I. Z. S. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2004 do 10 lutego 2005 w Ł. brał udział w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw tj. czynu z art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie tego artykułu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

II. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. Z. S. (1) uznał za winnego tego że w okresie od maja 2004 do października 2004 w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, uczestniczył wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających w ilościach około 1200 gramów amfetaminy, 600 sztuk tabletek ecstazy, 600 gramów marihuany, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo m. in. z art. 280 § 2 k.k. tj. czynu z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 r. w zw. z art.

65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z

2005 r. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

III. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. Z. S. (1) uznał za winnego tego, że od kwietnia 2004 do czerwca 2004 w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, nakłaniał J. B. (1) do tego, by współdziałając z innymi osobami wzięli zakładnika w osobie A. S. (1) a następnie , groźbą zamachu na jego życie lub zdrowie, doprowadzili członków jego rodziny do wypłacenia okupu w kwocie około 100 000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo m. in. z art. 280 § 2 k.k. tj. czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. zw. z art.

11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 252 § 1 k.k., 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. wymierzył karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art.

63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej zaliczył czas pozbawienia wolności od 29 maja 2014 do 9 czerwca 2014;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w całości i obciążył nimi Skarb Państwa; adwokat S. D. przyznał wynagrodzenie 1680 zł plus VAT.

Wyrok powyższy zaskarżyli **prokurator** oraz **obrońca oskarżonego** która zarzuciła wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała lub mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 4 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. w związku art. 410 k.p.k. w związku z art. 424 § 1 k.p.k., polegającą na tym, że Sąd I instancji nie odniósł się do istotnych w sprawie, ujawnionych w toku rozprawy okoliczności, w wielu przypadkach nie wskazał, jak ocenił poszczególne dowody i dlaczego oparł się na jednych dowodach nie uznając dowodów przeciwnych, jak również nie wziął pod uwagę okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, co nastąpiło z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności wobec wybiórczego uzasadnienia wyroku i ustaleń poczynionych przez Sąd, tj. poprzez przyjęcie wyjaśnień J. B. (1) za wiarygodne w części obciążającej oskarżonego Z. S. (1) dotyczących zarzucanych mu czynów, pomimo braku ich potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym oraz uznanie, iż zeznania J. J. (1), mogą stać się potwierdzeniem części wyjaśnień J. B. (1), przy pominięciu tego, iż zeznania te oparte są w dużej mierze na twierdzeniach B., a J. ma wiedzę w tej materii jedynie ze słyszenia,

b) art. 4 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. w związku art. 410 k.p.k. w związku z art. 424 § 1 k.p.k., polegającą na tym, że Sąd I instancji nie odniósł się do istotnych w sprawie, ujawnionych w toku rozprawy okoliczności, w wielu przypadkach nie wskazał, jak ocenił poszczególne dowody i dlaczego oparł się na jednych dowodach nie uznając dowodów przeciwnych, jak również nie wziął pod uwagę okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, co nastąpiło z naruszeniem

zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności wobec wybiórczego uzasadnienia wyroku i ustaleń poczynionych przez Sąd,

tj. poprzez bezzasadne pominięcie części zeznań W. D. (1) dotyczących związków oskarżonego Z. S. (1) z W. B. (1) i w rezultacie pominięcie zeznań tegoż świadka będących zaprzeczeniem tezy, iż Z. S. (1) był zastępcą, czy "prawą ręką" W. B. (1);

c) art. 4 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. w związku z art. 424 § 1 k.p.k., polegającą na tym, że Sąd I instancji nie odniósł się do istotnych w sprawie, ujawnionych w toku rozprawy okoliczności, w wielu przypadkach nie wskazał, jak ocenił poszczególne dowody i dlaczego oparł się na jednych dowodach nie uznając dowodów przeciwnych, jak również nie wziął pod uwagę okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, co nastąpiło z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności wobec wybiórczego uzasadnienia wyroku i ustaleń poczynionych przez Sąd,

tj. poprzez pominięcie zeznań M. S. w zakresie jego negatywnej oceny osoby J. B. (1) i oceny pobudek, jakim mógł się kierować decydując się na skorzystanie z dobrodziejstwa art. 60 k.k.;

d) art. 5 § 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia w sprawie na jedynym dowodzie tj. zeznaniach i wyjaśnieniach J. B. (1), którego zeznania w większości nie uzyskały, w toku postępowania dowodowego, potwierdzenia w innych dowodach, a przy tym nie pokonały zarówno zasad procesowych określonych w art. 5 § 1 i § 2 k.p.k., jak i nie odpowiadały zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, co spowodowało oparcie wyroku w sprawie na zeznaniach, które nie stanowiły wartościowego dowodu w procesie karnym i nie mogły stanowić podstawy rozstrzygnięcia o winie i karze;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony Z. S. (1) brał udział w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw, przy braku wykazania istnienia grupy, jej składu, powiązań jej członków, struktury, a w szczególności przy braku wykazania, iż grupa na stałe była wyposażona w broń, używała jej w prowadzonej działalności albo też zakładała jej użycie;

3. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony Z. S. (1) zatelefonował do J. B. (1) w celu przekazania mu informacji o rzekomej możliwości porwania dla okupu pokrzywdzonego S. oraz poprzez uznanie, iż oskarżony Z. S. (1) skontaktował J. B. (1) z osobą posiadającą informacje na temat pokrzywdzonego;

4. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż ilość narkotyków, w których obrocie miał rzekomo uczestniczyć oskarżony Z. S. (1) jest ilością znaczną i w konsekwencji błędne uznanie, iż zarzucany oskarżonemu czyn stanowi kwalifikowany typ przestępstwa.

W konkluzji skarżąca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów;
- ewentualnie, z ostrożności procesowej:
- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Uzasadnienie apelacji przywołuje rozstrzygnięcia innych Sądów, w których zapadły wyroki uniewinniające w sprawach, w których zeznania składał osk. J. B.. Nadto przywołuje podważające jego relacje zeznania świadków, których również pomawiał o dokonanie przestępstw oraz pokrzywdzonego A. S. negującego niektóre z twierdzeń J. B. na temat jego porwania, a także św. M. S. wg którego J. B. zmyślał obciążając innych. Wreszcie kwestionuje zasadność uznania zarzucanej w akcie oskarżenia ilości środków odurzających za znaczną.

Podważa także zasadność ustaleń co do istnienia grupy przestępczej i braku uzasadnienia w motywach wyroku okoliczności dotyczących jej istnienia, w tym zbrojnego charakteru.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze zarzucając mu:

- obrazę prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 11 § 3 k.k. poprzez wskazanie jako podstawy prawnej orzeczenia kary za czyn przypisany Z. S. (1) w punkcie III wyroku przepisów art. 252 § 1 k.k. i art. 282 k.k. podczas, gdy podstawę wymierzenia kary za przestępstwa pozostające w rzeczywistym właściwym zbiegu stanowiąc winien przepis przewidujący karę najsurowszą, a gdy zbiegające się przepisy zawierają identyczne sankcje, karę należy orzec na podstawie przepisu określającego przestępstwo, który stanowi główny element czynu przypisanego oskarżonemu.

Stawiając ten zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie jako podstawy prawnej wymierzenia kary za przypisany Z. S. (1) w punkcie III wyroku czyn art. 252 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zasadna jest apelacja prokuratora oraz zarzut odnoszący się do braku umotywowania w pisemnych motywach wyroku jednego z znamion grupy przestępczej zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego. W pozostałym zakresie apelacja obrońcy jako niezasadna, nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zwrócić uwagę na szereg okoliczności, które niewątpliwie należy mieć na uwadze oceniając dowody w przedmiotowej sprawie.

Po pierwsze postępowanie w niej jest elementem i to niewielkim (co nie znaczy marginalnym) postępowania dotyczącego wielu osób, w odniesieniu do wielu przestępstw, popełnionych m. in. przez członków grupy związanej m. in. z osobą W. B. (1) ps. (...) (od noszonego wcześniej nazwiska B.). W toku postępowania sądowego, wobec ucieczki osk. Z. S. i ukrywania się przed organami wymiaru sprawiedliwości (zresztą także szeregu innych oskarżonych) sprawa jego została wyłączona do odrębnego postępowania, zawieszona oraz rozesłano listy gończe. Po ujęciu oskarżonego Z. S. odpowiada on w odrębnym podjętym postępowaniu.

Po wtóre, tak jak w większości spraw związanych z działalnością przestępczą grup zorganizowanych charakterystycznym jest, iż osoba która podejmie współpracę z organami ścigania czy to jako świadek koronny czy też tzw. mały świadek koronny (oskarżony chcący skorzystać z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k.) staje się obiektem środowiskowego ostracyzmu, a jego depozycje są dezawuowane przez środowisko z którym współpracował. Nie tylko zresztą przez osoby przezeń pomawiane, ale także nie objęte jego relacjami, które solidaryzują się z nimi w ramach szerszego kręgu szeroko rozumianego światka przestępczego, a nawet osoby z zewnątrz obawiające się reakcji świata przestępczego.

Wtedy to okazuje się, że osoba taka, funkcjonująca w środowisku nieraz od dłuższego czasu, nie jest rozpoznawana przez osoby z nią wcześniej współpracujące, ma zadawnione konflikty, które rzekomo mają ją skłaniać do bezpodstawnych pomówień, ma problemy psychiczne lub jest uzależniona od alkoholu albo środków odurzających itp. Konkludując, jest całkowicie niewiarygodna w swoich depozycjach.

Oczywiście oceniając relacje osoby pomawiającej innych o działalność przestępczą należy ostrożnie podchodzić do jej zeznań i konfrontować je z innymi dowodami. Trzeba mieć jednak na uwadze całokształt tych dowodów, a nie tylko te, które z wyżej omówionych powodów negują wiarygodność świadka dla uniknięcia odpowiedzialności samemu lub przez inne osoby działające w grupie.

Z podobną sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Należy zwrócić uwagę, iż czyny zarzucone osk. Z. S. zostały popełnione przez niego w okresie odbywania kary pozbawienia wolności i to w trakcie izolacji w Z. (...). Tam stworzono załóżek grupy, której członkowie wykonywali zlecenia W. B. i jak to określono jego „prawej ręki” tj. osk. R. S.. Okoliczności istnienia takiej grupy należą do dobrze znanych, potwierdzonych ustaleniami także w innych postępowaniach i wynikających tak z zeznań J. B. jak i J. J.. Fakty uprawdopodobniające podawane przez nich okoliczności wynikają także z wyjaśnień oskarżonego, który przyznaje, iż odbywał karę w Z. (...) w Ł., miał tam kontakt z W. B., nie kryje iż zdarzały się przypadki ujawniania, nielegalnie posiadanych przez osadzonych telefonów komórkowych, dopływu doZ. środków odurzających, a nawet ukarania go za ich używanie itp. Oczywiście oskarżony zastrzegł, iż w celi, w której przebywał przypadki takie nie miały miejsca. Trzeba jednak mieć na uwadze pozycję oskarżonego jaką zajmował w grupie co oczywiście dawało mu możliwość skorzystania z takich „udogodnień” z ograniczeniem ryzyka ujawnienia tego faktu; choć w przypadku środków odurzających, przy rutynowej kontroli, już się nie udało (dwukrotne ukaranie dyscyplinarne)! Ukarano go również w związku z ujawnieniem telefonu choć uważa, że niesłusznie.

Nie można przy ocenie dowodów stracić z pola widzenia, że nieprawidłowości mające miejsce w Z. (...) w Ł. skutkowały także dymisjami personelu służby więziennej i postępowaniami wobec funkcjonariuszy (św. W. D.).

Sąd Okręgowy – mimo odmiennych twierdzeń skarżącej – nie pominął w swych rozważaniach zeznań świadków W. D. i M. S.. Wskazuje bowiem w uzasadnieniu wyroku, w sposób może lakoniczny, acz przekonujący w jakim zakresie uznał ich zeznania za wiarygodne bowiem korelujące z innymi dowodami. Pamiętać trzeba przy tym, że jeden z nich to funkcjonariusz Służby Więziennej przeciwko któremu toczyło się postępowanie w związku z nieprawidłowościami mającymi miejsce w ZK w Ł., drugi zaś choć wywodzący się z kręgu rodziny św. B. to jednak próbujący, w kolejnych zeznaniach, poprzez nieumotywowaną ich zmianę, uniknięcia obciążenia kogokolwiek, nawet kosztem pozbawienia wiarygodności swoich relacji.

W przypadku czynu na szkodę pokrzywdzonego A. S. bezspornym jest, iż mimo stosowanych przez niego środków ostrożności doszło do ataku na jego osobę i to przez rozpoznanego przez świadka – J. B. (3), zaś odmienne motywy i cel tego czynu – wskazywany przez J. J., logicznie został zinterpretowany jako próba tego ostatniego umniejszenia stopnia odpowiedzialności. Czym innym jest bowiem występek w postaci kradzieży auta, czym innym zbrodnia wzięcia zakładnika dla uzyskania okupu. Faktyczne fiasko tego przedsięwzięcia dawało szansę uniknięcia odpowiedzialności za zbrodnię, co tłumaczy wstrzeźliwość J. J. w relacjonowaniu tego zdarzenia.

Konkludując, wbrew twierdzeniom apelacji obrońcy, Sąd choć lakonicznie odniósł się i to przekonująco do przeprowadzonych dowodów. Zachował przy ich ocenie obowiązujące reguły i wyprowadził logiczne wnioski. To argumentacja apelacji bazuje na interpretacji korzystnych jedynie dowodów lub ich fragmentach w oderwaniu od innych dowodów. Stanowisko swoje Sąd przekonująco umotywował, poza pominiętą całkowitym milczeniem kwestią zbrojnego charakteru grupy przestępczej.

Skutkowało to koniecznością dokonania zmiany opisu czynu, oraz zastosowania kwalifikacji prawnej adekwatnej do ustaleń faktycznych, a w konsekwencji potrzebą uchylenia orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności. Zastosowanie łagodniejszej z punktu widzenia sankcji kwalifikacji prawnej skłoniło Sąd odwoławczy do wymierzenia za tak przypisany czyn kary, która uwzględni okoliczności obciążające i łagodzące (omówione w wyroku Sądu I instancji), a która - zważywszy na jej wymiar zbliżony do ustawowego minimum - nie nosi cech rażącej surowości, zwłaszcza gdy się uwzględni dodatkowo miejsce prowadzenia przestępnej działalności.

Co do zarzutu bezpodstawności uznania za „znaczną” ilości środków odurzających, których obrót przypisano oskarżonemu wystarczy zwrócić uwagę, iż mimo kontrowersyjności ocen w tym przedmiocie (vide również orzeczenia przywołane przez skarżącą), dominującym i ugruntowanym w judykaturze poglądem jest, iż ilość taka jak w przedmiotowej sprawie uzasadnia w pełni przyjętą kwalifikację. Stanowisko Sądu Najwyższego w tym przedmiocie nie tylko nie uległo zmianie, lecz nawet uległo usztywnieniu.

Konieczna natomiast była również korekta podstawy wymiaru kary za czyn z pkt III – go wyroku (pkt 3 aktu oskarżenia), bowiem jasny w tym względzie przepis art. 11 § 3 k.k. przy zróżnicowanych sankcjach w art. 252 § 1 k.k. i 282 k.k. nakazuje powołać jedynie (surowszy) przepis art. 252 § 1 k.k. (oczywiście w zw. z art. 64 § 2 k.k.).

Poza omówionymi wyżej zmianami wyrok w pozostałej części należało utrzymać w mocy.

Kary orzeczone za czyny z pkt II i III wyroku (pkt 2 i 3 a/o) niewątpliwie nie mają cech rażącej surowości skoro wymierzone zostały w granicach ustawowego minimum, a zatem wobec kierunku i zakresu wniesionych apelacji, uwzględniając kryteria określone w art. 85 i 86 § 1 k.k. skłoniły Sąd Apelacyjny do wymierzenia kary łącznej w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy. Na jej poczet Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie (oskarżony odbywa obecnie karę orzeczoną prawomocnie w innym postępowaniu).

Zważywszy na perspektywę długotrwałej izolacji oskarżonego, przy niepewnych szansach zarobkowania, Sąd Apelacyjny zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa. Zasądził natomiast od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego występującego przed Sądem Apelacyjnym z urzędu – należne honorarium.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.